

„BRAȚUL ÎNARMAT AL POPORULUI”. ÎNFIINȚAREA DIRECȚIEI GENERALE A MILIȚIEI

Gheorghe Onișoru¹

Rezumat. După preluarea puterii în România, comuniștii au imitat la început modelul sovietic în politică, economie, cultură și societate. Sigur că în acest context un rol important a revenit Ministerului de Interne, care controla organele de forță care garantau stabilitatea sistemului totalitar. Studiul nostru urmărește un moment al angrenajului, respectiv transformarea vechii Poliții în Miliție.

Summary. After taking the power in Romania, the communists at first imitated the Soviet model in politics, economy, culture and society. Of course in this context, an important role belonged to the Ministry of the Interior, which controlled the law enforcement agencies that guaranteed the stability of the totalitarian system. Our study follows a moment of gearing, namely the transformation of the old Police into the Militia.

Cuvinte-cheie: Ministerul de Interne, Direcția Generală a Poliției, Direcția Generală a Miliției, sistemul sovietic, democrație populară, communism, grupuri de rezistență, Pavel Cristescu, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici, Gheorghe Gheorghiu-Dej

Key-words: Ministry of the Interior, General Directorate of Police, General Directorate of Militia, Soviet system, people's democracy, communism, maquis, Pavel Cristescu, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Este un fapt îndeobște acceptat cel privitor la rolul pe care Ministerul de Interne îl joacă în organizarea statelor în epoca contemporană. De asemenea, la fel de evident este misiunea acestui departament de forță într-un regim totalitar. România, care a experimentat mai multe tipuri de dictatură între 1938 și 1989, nu face excepție de la regulă.

Imediat după Marea Unire din 1918 autoritățile de la București au avut în vedere un amplu proces de reformare care viza în primul rând integrarea noilor provincii. În acest context, la 22 iunie 1919 era reorganizat Ministerul de Interne² prin înființarea unei Direcții a Administrației Generale a Țării, pe scheletul fostei Direcții a Administrației, Personalului și Statisticii, care primea acum și atribuțiile privind mobilizarea și rechizițiile. În această structură generoasă intrau, între altele, și Direcția Poliției și Siguranței Generale³.

Până în anul 1929 această Direcție, condusă de un director general, cuprindea patru brigăzi, respectiv:

- Brigada 1, însărcinată cu urmărirea informativă a partidelor politice de centru și dreapta, a mișcărilor studentești și a jurnaliștilor;

¹ Doctor în istorie, profesor la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, conducător de doctorate, cercetător științific gradul I la Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, *Academy of Romanian Scientists*, 3 Ilfov, 050044, Bucharest, Romania, email: onisoru@atlas.usv.ro

² Precedenta acțiune de acest fel fusese posibilă prin legea din 20 iunie 1913.

³ ***Ministerul de Interne, *Organizarea și funcționarea organelor Ministerului de Interne de la înființare până în prezent*, București, 1978, p.26-28.

- Brigada 2, care se ocupa cu cercetările pentru infracțiuni de drept comun;
- Brigada 3, având în obiectiv partidele politice de stânga, extrema stângă și mediul muncitoresc;
- Brigada 4, care monitoriza străinii aflați în București⁴.

După preluarea puterii de către Partidul Național Țărănesc, la 2 august 1929, a fost adoptată legea pentru organizarea ministerelor, care a afectat și Internele⁵. În fine, la 7 ianuarie 1936, guvernul liberal condus de Gheorghe Tătărescu promova un decret prin care erau stabilite atribuțiile și structura Ministerului de Interne, potrivit căruia Direcția Generală a Poliției era compusă din trei direcții, respectiv: Poliția Judiciară, cea Administrativă și Direcția Poliției de Siguranță⁶.

Importanța Internelor a crescut semnificativ după instaurarea regimului de autoritate monarhică a regelui Carol II, care încă din noaptea de 10/11 februarie 1938 a introdus starea de asediu la nivel național. Era o măsură îndreptată împotriva opoziției și în special a legionarilor care aveau o organizare paramilitară⁷. În același timp, era un semnal puternic al trecerii spre un regim de tip totalitar, fapt confirmat și reforma administrativă din 14 august 1938, atunci când țara a fost împărțită în zece ținuturi, fiecare condus de un rezident regal care răspundea direct în fața Suveranului⁸.

Falimentul regimului carlist a condus la proclamarea statului național-legionar (septembrie 1940 – ianuarie 1941) și la dictatura mareșalului Ion Antonescu. În condițiile în care acesta a devenit aliatul Germaniei și s-a alăturat Wehrmacht-ului la 22 iunie 1941 și Ministerul de Interne a primit misiuni specifice stării de război. Cea mai importantă noutate a fost trecerea Inspectoratului General al Jandarmeriei, însărcinat cu menținerea ordinii în mediul rural, în subordinea Ministerului de Război.

Această situație a durat până la evenimentele de la 23 august care au marcat trecerea României în tabăra Națiunilor Unite, în paralel cu ofensiva pe care comuniștii o vor declanșa pentru preluarea puterii în stat, sub protecția trupelor Armatei Roșii și a regimului armistițiului. De această dată în cadrul Ministerului de Interne vor activa trei structuri de forță, respectiv Direcția Generală a Poliției în mediul urban, Inspectoratul General al Jandarmeriei în cel rural, precum și Corpul Detectivilor însărcinat mai ales cu culegerea de informații⁹.

⁴ *Ibidem*, p.28-29.

⁵ *Ibidem*, p.30-32.

⁶ *Ibidem*, p.65-72.

⁷ Arhivele Naționale Istorice Centrale, fond Direcția Generală a Poliției, fond Inspectoratele Regionale de Poliție, dosar 488, f.18.

⁸ Cele zece ținuturi erau Olt, Argeș, Mării, Dunării, Nistrului, Prut, Suceava, Alba Iulia, Crișurilor, Timiș; Monitorul Oficial, partea I, nr.187, 14 august 1938, Arhivele Naționale Istorice Centrale, fond Ministerul Propagandei Naționale, presă internă, dosar 387, f.391.

⁹ Pe tărâmul intelligence-ului activa și Serviciul Special de Informații, trecut din martie 1945 în subordinea Președenției Consiliului de Miniștri și condus *de facto* de secretarul general al guvernului Emil Bodnăraș. Pe larg, Gheorghe Onișoru, *The Communist Takeover in Romania. The fight for the control over the Special Information Service (march – July 1945)*, în „Codrul Cosminului”, vol.29, nr.1/July 2023, p.135-150.

Pe măsură ce controlul comuniștilor asupra guvernului se accentua, la 20 iunie 1947, Teohari Georgescu va emite ordinul ministrului 12.100/S. Acesta prevedea înființarea Direcției Generale a Siguranței Statutului¹⁰, în care erau incluse toate instituțiile din domeniul poliției de siguranță, inclusiv de la Jandarmerie. La scurt timp, la 1 iulie sunt organizate Inspectoratele Regionale de Siguranță având scopul declarat de „a organiza și controla operațiunile de siguranță pe întreg teritoriul, urban și rural”¹¹.

După abdicarea regelui Mihai s-a renunțat total la tactica camuflajului¹², fiind adoptată o nouă Constituție la 13 aprilie 1948, care corespundea noului stadiu în care se găsea România. În acest context, la 30 august 1948 a fost emis decretul 221 privind înființarea și organizarea Direcției Generale a Securității Poporului¹³, modelul sovietic fiind folosit din plin. Cu două zile înaintea acestui moment, deja Gheorghe Pintilie era numit, prin decretul 1517 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, director general al Director General al Siguranței Poporului, cu gradul de general locotenent de securitate, clasa 15 de salarizare, retroactiv cu începere de la 15 august 1948¹⁴. Dacă temuta Securitate a fost creată pentru a se ocupa direct de activitatea „dușmanilor poporului”, urmărind mișcarea de rezistență și acțiunile opozanților, transformarea Poliției care purta blamul de a fi fost o instituție legată de trecutul burghez, în Miliție avea misiunea de a asigura un control unitar asupra teritoriului național, prin preluarea atribuțiilor Jandarmeriei din mediul rural. Direcția Generală a Miliției a luat ființă la 22 ianuarie 1949, decretul de înființare

¹⁰ Direcția Generală a Siguranței Statutului avea următoarea structură de conducere: Nicolae Popescu, director general, Al.Neacșu, secretar, Alexandru Nicolschi și Laurian Zamfir, subdirectori generali, Mircea Lepădătescu, consilier, Marin Jianu, Vladimir Mazuru și Mihai Dulgheru, inspectori generali, Tudor Sepeanu și Nicolae Cârje, inspectori; Florian Banu, Liviu Țăranu, coordonatori, *Securitatea, 1948 – 1989. Monografie*, vol.I, Cetatea de Scaun, 2016, p.56.

¹¹ Arhiva Serviciului Român de Informații, fond Documentar, dosar 4244, f.210-211.

¹² Pe larg, Gheorghe Onișoru, „*Stalin și poporul rus.*”. *Democrație și dictatură în România contemporană. Stalinismul în România*, București, Editura Corint, 2021.

¹³ Reținem elementele cele mai importante ale decretului:

„Art.1 – În cadrul Ministerului Afacerilor Interne se înființează Direcția Generală a Securității Poporului.

Art.2 – Direcția Generală a Securității Poporului are următoarele îndatoriri:

Apărarea cuceririlor democratice și asigurarea securității Republicii Populare Române, contra uneltirilor din interior și exterior.

Art.3 – Organizarea, încadrarea, dotarea, atribuțiile și funcționarea tuturor serviciilor centrale și exterioare ale Direcția Generală a Securității Poporului se vor reglementa prin deciziile și instrucțiunile exterioare ale Ministerului Afacerilor Interne. Aceste decizii și instrucțiuni nu se publică. Ele devin executive prin înscrierea lor într-un registru special și comunicarea celor interesați.

Art.4 – Ofițerii de securitate sunt singurii competenți a instrumenta în infrafracțiunile ce prinejduiesc regimul democratic și suveranitatea poporului...

Art.7 – Prin derogare de la dispozițiile legii contabilității publice, bugetul Direcției Generale a Securității Poporului va fi publicat numai prin suma sa globală...” Direcția Municipului București a Arhivelor Naționale, fond Prefectura Poliției Capitalei, dosar 409/1948, f.21. Publicat și în Buletinul Direcțiunii Generale a Poliției, anul I, nr.5, 5 septembrie 1948.

¹⁴ Floarea Dobre, editor, *Securitatea. Structuri – cadre. Obiective și metode*, vol.I, 1948-1967, București, 2006, doc.4.

fiind publicat în „Buletinul Direcției Generale a Miliției” abia la 1 martie. Primul capitol al documentului invocat cuprindea dispozițiile generale, precizând la articolul 1 că:

„Miliția se înființează în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, având drept scop menținerea ordinii publice pe teritoriul Republicii Populare Române.

Miliția apără drepturile și libertățile cetățenilor înscrise în Constituția Republicii Populare Române, asigură munca pașnică, securitatea personală a cetățenilor și apără bunurile Statului și ale poporului.

Miliția supraveghează respectarea legilor și dispozițiilor date de către autorități.”¹⁵

Următorul articol făcea trimitere la legislația comunistă, asigurând că Miliția va activa respectând Constituția Republicii Populare, fiind călăuzită de „interesele poporului”, de la care aștepta „concursul larg”.

Al doilea capitol al decretului avea în vedere organizarea noului organism. Articolul 3 preciza:

„Organul central al Miliției este Direcția Generală a Miliției.

Structura și modul de organizare a Miliției se stabilesc prin deciziile întocmite de Ministerul Afacerilor Interne și aprobate de Consiliul de Miniștri.

Direcția Generală a Miliției poate da ordonanțe obligatorii în vederea ducerii la îndeplinire a legilor și dispozițiilor.”¹⁶

Capitolul III stabilea atribuțiile și competența organelor de Miliție. Astfel, Direcția Generală asigură conducerea, organizare și controlul întregii activități prin serviciile sale central (articolul 4, litera a), fiind abilitată să emită actele necesare pentru călătoriile în străinătate, dar și evidența controlului cetățenilor străini aflați în România. De asemenea, ordinea publică, siguranța transportului public și paza întreprinderilor de stat era reglementată.

Articolele 5, 6 și 7 ofereau ofițerilor și subofițerilor de miliție competențe pentru urmărirea și cercetarea infracțiunilor de pe întreg teritoriul național, pentru instrumentarea acestora și acordarea de ajutor organelor de justiție.

Ultimul capitol al decretului conținea dispozițiile finale care stipulau desființarea Poliției și a Jandarmeriei (articolele 8 și 9):

„Legea pentru organizarea poliției generale a Statului, publicată în Monitorul Oficial nr.159 din 21 iulie 1929, legea pentru organizarea și funcționarea Jandarmeriei, publicată în Monitorul Oficial nr.98 din 29 aprilie 1943, precum și orice dispozițiuni contrare prezentei legi, se abrogă.”¹⁷

Decretul era semnat de președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, dr. Constantin I. Parhon, care era formal șeful statului, de Marin Florea Ionescu, de ministrul Afacerilor Interne, Teohari Georgescu, și de Avram Bunaciu, ministrul Justiției.

La 26 ianuarie, generalul locotenent de miliție Pavel Cristescu era numit director

¹⁵ Am depistat acest document la Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Suceava, fond Poliția orașului Rădăuți, dosar 9/1949, f.4.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ Citat din articolul 9, *Ibidem*.

general al Miliției, prin ordinul de zi nr.1 publicat în „Buletinul Direcției Generale a Miliției”¹⁸. Pavel Cristescu fusese nominalizat pentru această funcție de către Teohari Georgescu la ședința Secretariatului Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român desfășurată la 20 ianuarie 1949. Cristescu era de profesie inginer și luptase în fruntea unor formațiuni de luptă în războiul civil din Spania și apoi în rezistența franceză.¹⁹

Cu același prilej, generalul maior de miliție Ștefan Baciu ocupa poziția de director politic al Miliției. Rolul noului organ și importanța acestuia sunt demonstrate și de creșterea numărului de angajați care atinge cifra de 40.000 în anul 1953.

Pentru completarea efectivelor Ministerului de Interne, la 7 februarie 1949 a fost adoptat decretul nr.163 privind înființarea trupelor de securitate²⁰. Justificarea măsurii era oferită de intensificarea activității diverselor grupuri de rezistență care își desfășurau activitatea mai ales în zone muntoase, greu accesibile. De altfel, chiar sinteza informativă elaborată de Ministerul de Interne la 13 februarie, privind evenimentele din săptămâna 6 – 13 februarie, semnală că populația este nemulțumită din cauza creșterii prețurilor la articolele alimentare, de lipsa zahărului de pe cartele, precum și de soarta recoltei afectată de secetă²¹.

Dar, fără îndoială, mobilul principal al înființării celor două instituții de forță rezidă în pregătirea procesului de cooperativizare a agriculturii, fiind de așteptat o puternică rezistență din partea țăranilor. Opoziția s-a manifestat nu doar în forme pasive, ci în unele zone a luat forme violente. Este ceea ce s-a întâmplat în lunile iulie și august 1949 în județele Arad și Bihor cu prilejul secerișului.

Conducerea Partidului Muncitoresc era informată, în cuprinsul unei note informative din 4 august 1949 asupra faptului că manifestările au debutat încă de la 28 iunie, când circa 2.000 de săteni s-au adunat în fața primăriei Biharia, din județul Bihor, cerând „să nu se scoată nici un bob de grâu din sat,” și „să se încheie contracte cu chiaburii, pentru plata secerișului în natură.”²² Protestatarii au trecut și la fapte, prile cu care „au fost bătuți tovarășii Szilaghi Francisc, secretarul Comitetului Județean Bihor, și Kőröși Ștefan, responsabilul de Propagandă și Agitație, care s-au deplasat în comună pentru a lămuri pe țărani.”

Evenimentele s-au repetat la 1 iulie, în comuna Arpășel, numai că aici instructorul trimis de Comitetul Județean de partid a reușit să scape de furia țăranilor, fiind

¹⁸ *Ibidem*, f.6.

¹⁹ Arhivele Naționale ale României, *Stenogramele ședințelor Biroului Politic și ale Secretariatului Comitetului Central al P.M.R.*, vol.II, 1949, București, 2003, doc.4.

²⁰ Decretul nu a fost publicat niciodată în Monitorul Oficial, Florian Banu, Silviu Moldovan, *Studiu introductiv*, la Floarea Dobre, coordonator, „Bande, bandiți și eroi”. *Grupurile de rezistență și Securitatea (1948 – 1968)*, București, 2003, p.12.

²¹ Interesant este și pasajul care oglindește clar diferența dintre propaganda regimului și realitatea de la sate:

„Pe de altă parte, în comuna Berești – Tazlău, județul Bacău, după rularea unui film *Colhozul*, cu scop de a lămuri populația, țăranii au comentat că cu toate binefacerile colhozului, ar dori să rămână mai departe situația din trecut...” Arhivele Naționale Istorice Centrale, fond C.C. al P.C.R., Secția Administrativ-politică, dosar 10/1949, f.1-21.

²² *Idem*, fond C.C. al P.C.R., Secția Organizatorică, dosar 71/1949, f.2-15.

înconjurat de 30 de comuniști. Camionul Miliției sosit la fața locului a fost însă atacat cu pietre, astfel că a fost folosită muniția din dotare, iar după arestarea unui număr de 45 de țărani, considerați chiaburi și instigatori ai rebeliunii, ordinea a fost restabilită.

Lucrurile nu s-au liniștit și în zilele de 27 și 28 iulie mișcările din județul Bihor au cunoscut un moment de vârf:

„În noaptea de 27 iulie s-au tras din nou clopotele în comunele Girișul Negru și Belfir și circa 300 de cetățeni s-au deplasat în comuna Cociuba Mare, unde erau adunați 600 cetățeni din comună...

Cei 15 milițieni care s-au deplasat în comună n-au putut face față situației. Doi îndrumători au fost bătuți grav.

În ziua de 28 iulie, comuna a fost înconjurată de armată și în schimbul de focuri care a avut loc a fost omorât un țaran.”²³

Și în județul Arad nemulțumirile țăranilor au căpătat forme violente, legate tot de colectările de cereale din recolta nouă. În zilele de 30 și 31 iulie, delegatul Comitetului Central a fost „bătut grav în comuna Somoscheș, după care cei revoltați au alungat organele de Miliție și au blocat drumurile către centrul de comună, tăind și legăturile telefonice.

De asemenea, „în comuna Sepreuș a fost crunt bătut delegatul Comitetului Județean, s-a devastat Gospodăria Agricolă de Stat, dându-se foc locuințelor muncitorilor și s-a ars arhiva comunei. La sosirea armatei s-a tras cu mitraliera din podul unei case, iar un camion cu grăniceri a fost înconjurat și forțat să plece din comună. Au fost dezarmați 3 milițieni, legăturile telefonice au fost tăiate, iar comuna izolată timp de 2 zile...”²⁴

Sigur că asemenea acțiuni au reținut atenția conducerii partidului, iar la 12 august era elaborat un *Studiu informativ asupra acțiunilor contrarevoluționare chiaburești din județele Bihor și Arad*²⁵. Documentul pornea de la formula propagandistică a „ascuțirii luptei de clasă la sate în perioada luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii”, iar principalii vinovați erau desigur chiaburii și organizațiile considerate subversive care acționau în cele două județe.

O parte importantă a vinei cădea în viziunea documentului invocat pe organele de Securitate, care n-au acționat la timp²⁶, dar și pe munca nesatisfăcătoare

²³ *Ibidem.*

²⁴ *Ibidem.*

²⁵ Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond Documentar, vol.15, f.3-26.

²⁶ În documentul citat se arată că:

„În primăvara anului 1948 a fost semnalată existența unei organizații subversive, denumită O.R.I. (Organizația România Independentă), cu centrul în Oradea și cu ramificații în partea de nord a județului Bihor și sudul județului Sălaj. Această organizație condusă de numitul Bădiceanu Nistor a fost depistată și arestată în cursul verii 1948.

Unele elemente care atunci n-au fost identificate au regrupat organizația sub conducerea lui Furtos Vasile, cu centrul tot în Oradea și cu ramificații în comunele Sarsig, Chiribiș, Ciuteleg, Valviz, Giulești, Bogeni, Ghida, Baldabaghiu, Marginea, Spinuș, Cenaros, Ciuhoiu, Hâncești, Feghernic, Sarcău, Osorheiul, Nader, Mișca, Rontău, Fălcica, Abrămuț, Sfârnoș, Sălat și Bradea din județul

a organizațiilor de partid din mediul rural.

După reiese din analiza citată, măsurile luate pentru restabilirea ordinii au fost exemplare, luându-se decizia executării care au participat la actele de teroare, la tăierea de fire telefonice și la atacuri armate soldate cu morți. Forțele utilizate pentru represiune au fost impresionante. În județele Arad și Bihor au intervenit cinci batalioane de Securitate, două batalioane de Grăniceri, precum și trupe de rezervă ale Miliției. Au fost uciși 28 de răzvrățiți, iar alți 300 de țărani au fost deportați în Dobrogea, la Medgidia.²⁷

Evenimentele din județele Arad și Bihor au demonstrat că țăranii nu erau încă pregătiți pentru acceptarea comunismului. În privința organelor de Miliție s-a demonstrat faptul că, fără intervenția trupelor de Securitate și ale Armatei, situația ar fi scăpat de control și că milițienii nu controlau situația din mediul rural.

La 2 septembrie 1952, după ce Gheorghe Gheorghiu-Dej a reușit să îndepărteze grupul „antipartinic” format din Ana Pauker, Vasile Luca și Teohari Georgescu²⁸, iar în fruntea Internelor a fost numit Alexandru Drăghici, Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român a luat în discuție necesitatea reorganizării Ministerului Afacerilor Interne.

Prezentând proiectul, Gheorghiu-Dej nu a uitat să menționeze ajutorul dat de consilierii sovietici, precum și faptul că reforma a fost necesară datorită ascuțirii luptei de clasă. În esență, în locul vechiului Departament apăreau două instituții. Prima era Ministerul Securității Statului în care intrau Direcția Generală a Securității Statului, Direcția Generală a Miliției, trupele de securitate și cele de grăniceri. Ministerul de Interne grupa penitenciarele și coloniile de muncă, Pompierii și Arhivele Statului.

Reforma din 1952 sublinia faptul că Miliția avea încă un rol important în represiune, care depășea menirea sa principală, asigurarea ordinii și a siguranței cetățenilor.

Bihor, Narca, Ip și Forti din județul Sălaj.

Primele informații despre activitatea organizației au fost primite în cursul lunii decembrie 1948. Informațiile ulterioare au fost pe linie de regruparea lor.

Primele elemente care dovedeau că organizația pregătește o acțiune în stil mare, au fost trimise la 11 mai 1949 când ei hotărâse ca în primă fază să se ocupe cu procurarea armamentului și formarea bandelor, iar în a doua, răscularea comunelor una după alta prin oamenii lor...

La data de 20 iunie a.c. s-a semnalat că elemente din această organizație caută să procure armament de la unitățile militare în vederea unei acțiuni care inițial se fixase pentru data de 5 iulie a.c., dată condiționată de aprobarea unor legături superioare din București și a unor elemente din conducerea bandelor din munți.

La data de 21 iunie a.c. s-a semnalat că numitul Furtos Vasile, cu ocazia unei ședințe în casa lui Molnar Teodor din comuna Chiraleu, județul Bihor, membru al organizației, hotărâse în noaptea de 16 iunie a.c. înființarea de echipe de sacrificiu care vor circula în toate satele și acela care nu vrea să lupte să fie împușcat...

A fost semnalată de asemenea existența organizației subversive Vlad Țepeș II, având centrul în Oradea cu legături superioare în București și cu ramificații... Conducerea o avea avocatul Militar Constantin din Oradea...”, *Ibidem*.

²⁷ *Ibidem*.

²⁸ Pe larg, Gheorghe Onișoru, *Pecetea lui Stalin. Cazul Vasile Luca*, Târgoviște, Editura Cetatea de Saun, 2014.

După cum sublinia Alexandru Drăghici:

„Ministerului Securității îi revine sarcina ca în cadrul organelor sale să-și dezvolte combativitatea, puterea de lovire în dușman, specificul în ceea ce privește adâncirea muncii a agenților de informații și a lupta împotriva dușmanului ca toată banda de spioni care mai face greutăți să fie descoperită...

Mai arăt și necesitatea de a fi ajutați cu cadre în această privință și în special pentru organele exterioare, la regiuni vom avea Direcții ale Ministerului Securității care vor conduce și Miliția și la fel și în centre unde vom avea destule sectoare unde se simte devierea de dreapta. În ce privește ascuțișul împotriva dușmanului se resimt urmările lui Teohari Georgescu...”²⁹

O altă problema era legată de slaba pregătire a subofițerilor de miliție, în special, Gheorghe Gheorghiu-Dej subliniind că „trebuie să ajungem acolo încât nici la Miliție să nu primim fără 7 – 8 clase de învățământ.”

Pe parcursul celor peste patru decenii cât a funcționat, Miliția prin angajii săi a dovedit în numeroase ocazii atașamentul față de regimul comunist, contribuind la menținerea unei stări de control asupra populației, inclusiv prin cooperarea cu organele de Securitate.

²⁹ Arhivele Naționale ale României, *Stenogramele ședințelor Biroului Politic și ale Secretariatului Comitetului Central al P.M.R.*, vol.IV, partea II, 1952, București, 2007, doc.37.